

Hoe een kind de februaristorm beleefde

In 1953 was ik bijna tien jaar en mijn leven speelde zich af tussen ons huis, halverwege het dorp, en het gemaal bij de dijk. Een naam had die straat niet. Wij woonden aan De Cocksdorp nr. 27.

Behalve het bezoek van Sinterklaas, mijn verjaardag en het kerstfeest van de zondagsschool, was er weinig te beleven. In boeken las ik dat er kinderen waren die allerlei avonturen en feesten meemaakten. Maar ja, dat was altijd aan de overkant. Bij ons op *durp**1 was het alleen maar verschrikkelijk saai. Tot die beruchte nacht in februari.

Die zaterdag was het nog donker toen ik gewekt werd door de wind, die door alle spleten en kieren naar binnen woei. Ik maakte daarom geen haast om uit bed te komen. Pas toen ik hoorde hoe mijn vader de achterdeur uit ging en op zijn klompen door het glop naast ons huis liep, dacht ik: "O, jee daar gaat vader al naar de *beurs**2. Nu is het toch echt tijd om naar beneden te gaan." In de huiskamer was moeder aan het afstoffen en zo. Ik pakte mijn boek en droomde met Heidi en Peter de Oostenrijkse bergen in. Rond koffietijd kwam mijn vader weer thuis. Hij had de stormleer nog om zijn pet en een rood gezicht van de kou. "Wat een *sturmweer* en dan vannacht springtij. Ik hoop dat de *diek* het houdt," zei hij.

Om half een luisterden wij naar de weerberichten op de radio. Mijn vader schudde alsmaar met zijn hoofd, kauwde nog eens extra op zijn pruimtabak en zei tegen moeder: "Als dat maar goed gaat." Na het eten liep ik naar de meisjesvereniging in "Het Gebouwtje" naast de Hervormde kerk. Ik was daar, voor de bazaar, al weken bezig om een "sierkussen" te borduren van uitgehaalde wol op een jute zak. Ondertussen las Pietje Boon (de leidster) een verhaal voor. Dat kon zij heel goed en ik vond het altijd prachtig. Voor we het wisten was de middag om. Wij pakten de boel in, en toen: "Jas aan en naar huis."

Buiten gekomen zag ik ineens mijn vader staan. Dat was erg ongewoon, want hij haalde mij nooit op. "Het *sturmt verskrakkelijk*, kom maar achter op de fiets mee naar *huus*," zei hij. Maar dat lukte niet, wij woeien bijna met fiets en al om, dus moesten wij lopen, en dat was zeker wel twee of driehonderd meter! Overal op straat lagen grote takken. Ik was doodsbang dat wij een tak of misschien wel een dakpan op ons hoofd zouden krijgen en was dan ook blij toen wij thuis aankwamen. We aten snel een sneetje brood, want mijn vader wilde meteen weer terug naar de dijk. "Het sein voor dijkbewaking is al gehesen. Nog even en het *dijkleger**3 komt en daar wil ik bij zijn. Als er nieuws is, kom ik wel weer naar *huus*," zei hij.

Mijn broer ging zijn verloofde ophalen om naar de uitvoering van de toneelvereniging in “De Hoop” te gaan.

Het onweerde niet, maar toch haalde moeder onder uit de bedstee het groene geldkistje waarin het trouwboekje en de papieren van het dooiefonds en zo zaten en deed dat in een gestreept kussensloop en zette die naast haar stoel.

Ik had geluk, want ik hoefde niet naar bed. We dronken samen een kopje thee en gingen toen luisteren naar de radio. Al snel werd mijn aandacht getrokken door een ongewoon geluid. Ik keek achter de overgordijnen door naar buiten en zag vrachtauto's vol met zakken richting de dijk rijden.

Opeens was daar mijn vader weer terug, samen met mijn neef Kees, de vrachtrijder. Hij zei: “Jullie moeten hier weg, want er zitten al een paar gaten in de *diek* en als het om elf uur springtij is, zal hij het niet houden. Jullie kunnen naar Corry en Maarten aan De Koog.” Daar schrok ik toch wel van. Er was gevaar! Mijn moeder haalde onze jassen en nog een extra wollen deken uit de bedstee en ik holde naar de keuken om de kat op te halen, maar mijn moeder hield me tegen en zei: “Die redt zich wel.” Daar geloofde ik niets van en morrend trok ik mijn jas aan en ging naar buiten, waar Kees met zijn auto, met een draaiende motor stond te wachten.

De cabine was al vol. Op de laadbak zag ik tante Nel en mijn neefjes zitten, diep weggedoken onder wollen dekens. Daar moesten mijn moeder en ik ook bij. Moeder kon niet zo goed op de auto klimmen omdat zij mank was, maar ze werd opgetild door een paar mannen, die mij daarna ook een kontje gaven. En daar gingen wij, het Molenbos uit, de pikdonkere nacht in. Ik probeerde te ontdekken waar we reden, maar door de snijdende wind en de duisternis lukte dat niet. Ik deed dus de deken maar extra over mijn hoofd en kroop dicht tegen de anderen aan. De bietenschotten rammelden en kreunden en de auto hobbelde en slingerde. Er leek geen eind aan de rit te komen, maar dat vond ik niet erg. Nu maakte ik een keer mee wat ik tot dan toe alleen in boeken had gelezen. Wat een avontuur!

Aan De Koog werden we hartelijk ontvangen door Corry. Maarten was niet thuis, want hij was samen met andere mannen naar polder De Eendracht. Wij kregen chocolademelk. Ik had een gevoel dat het feest was.

Die nacht sliepen wij met wel vier mensen in een bed. Wij lagen allemaal klem en ik had het bloedheet. Daardoor waren we de volgende ochtend al vroeg op. Beneden in de huiskamer zaten de vrouwen aan de tafel samen met neef Maarten. Ik zag dat hij pas thuis was, want hij had zijn laarzen nog aan en zijn kleren zaten vol met modder. Zij bespraken iets heel ernstigs.

Ineens werd het stil en iedereen keek naar buiten. Een grote zwarte auto reed langzaam voorbij en stopte een paar huizen verderop. Een paar mannen droegen daar een grote kist naar binnen. “Vreselijk” en “erg” werd er gefluisterd. Ik durfde niets te vragen (Pas later heb ik begrepen dat dat het lichaam was van een van de zes mannen, die

verdronken was bij de doorbraak van polder “De Eendracht”).

Na een tijdje zette mijn neef de radio aan en vol aandacht zat iedereen te luisteren. De nieuwslezer had het steeds over de ramp en watersnood. Ik begreep dat ver weg, aan de overkant, overal dijken waren doorgebroken en dat er in dorpen, waar ik nog nooit van had gehoord, heel veel mensen en kinderen waren verdronken.

Niemand had aandacht voor mijn neefjes en mij. Ik vond er helemaal niets meer aan en was dan ook blij dat ineens Thijs Reuvers met een prachtige taxi voor de deur stond. Daar gingen wij allemaal in en reden naar Cocksdorp.

Mijn vader stond al op ons te wachten: “Wat ben ik *blied* dat jullie er weer *benne*,” zei hij en hij huilde een beetje. Binnen bij de snorrende kolenkachel vertelde hij aan moeder hoe het de vorige avond en nacht aan de Eijerlandse dijk was gegaan. “Aan het eind van de avond leek het er op dat de dijk niet te houden was, maar ineens, als een wonder, werd de druk minder. Achteraf was dat precies de tijd dat op andere plaatsen de dijken doorbraken. De slechte dijk van De Eendracht begaf het. Van een bus met mannen die vrijwillig kwamen helpen, werden er zes door het kolkende water meegesleurd en zij verdronken voor de ogen van hun maten.”

Met een half oor hoorde ik het aan en begreep dat het allemaal heel erg was geweest, maar ik had mijn eigen verhaal en dat vertelde ik aan de kat, die mij geduldig aanhoorde. Uiteindelijk had ik die nacht een avontuur meegemaakt om nooit te vergeten! Dat blijkt, want anders had ik er nu na 60 jaar niet over geschreven.

Trijnie Boon - Blaricum

*1 De woorden in dialect zijn schuin geschreven.

*2 In de luwte van het gemaal bij de Roggesloot bespraken iedere ochtend een aantal mannen het (dorps) nieuws en het weer. Men noemde dat “Beursen”. En de locatie heette: “De Beurs”.

*3 Elke polder op Texel beschikt op dat moment over een dijkleger, en (vrijwel) alle mannelijke bewoners tussen 18 e n 55 jaar kunnen worden opgeroepen om zich gewapend met een “deugdelijke schop of spade in dienst te stellen op een nader door dijkgraaf en heemraden aan te geven plaats.” (Bron: archief NPO – andere tijden)